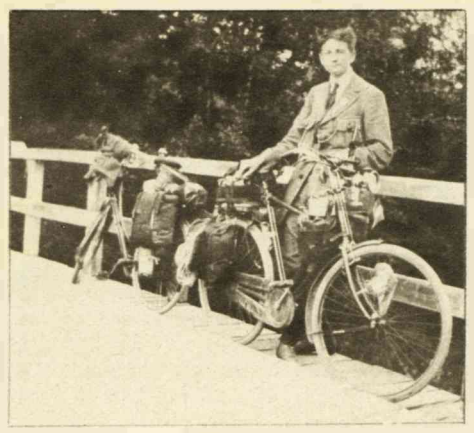

Een hoekje van het kamp aan het Uddelermeer.

Op elk rijwiel is een complete tent met keukenuitrusting, dekens en levensmiddelen.

Een kampeertochtje per boot naar Nichtevecht.

KAMPEEREN.

Nu het voorjaar zijn intrede doet, vonden wij het wel aardig een paar typische snapshots van de in Nederland al meer en meer bekend wordende kampeersport te geven. De in Mei 1912 opgerichte Nederlandsche Touristen Kampeer Club (N. T. K. C). stelt voor hare leden tegen billijken prijs uitermate lichte tenten en verdere uitrusting beschikbaar, welke gemakkelijk op de fiets, desnoods op den rug medegenomen kan worden. Geen Zaterdag gaat voorbij of eenige kampeerders gaan er te voet, per fiets, boot of motor op uit, om den Zaterdagavond en Zondag in de vrije natuur te gaan doorbrengen, ver van alle beslommeringen der steden. Is de zomer eenmaal aangebroken dan worden de tochten verder uitgestrekt, vooral in de vacanties. Zij gaan dan waar het hun gerieft; hun huisje hebben zij bij zich, en kunnen dan van dag tot dag verder trekken om iederen avond op een mooi stil plekje diep in 't bosch of op de heide hun klein linnen huisje neer te zetten, waar zij ook hun eenvoudigen pot zelf bereiden.

wilde. Alle onaangename gevoel van mij afschuddende, toog ik dus aan het werk.

Wat het mij aan inspanning kostte, kan ik aan niemand vertellen; de aanval van misselijkheid was soms onduldbaar; toch ging ik telkenmale weer aan den arbeid, met het gevolg dat ik eindelijk, tegen het middaguur, met een gedeelte van mijn handschrift klaar was. Ik schreef het adres, stond op om het dienstmeisje te schellen, waggelde op mijn beenen en viel zwaar op den grond neer.

„Dat is de reactie na de inspanning van het werk," dacht ik, wilde opstaan, doch de kamer draaide in 't rond, het suisde in mijn ooren; toen wist ik niets meer.

* * *

Toen ik weer bij kennis kwam, lag mijn vrouw naast mij geknield.

„Hemel! wat zie je er akelig uit," zei ze op bevenden toon. „Ik heb Marie naar den dokter gestuurd. Hij zal dadelijk wel hier zijn."

„Hoelang ben ik bewusteloos geweest?" vroeg ik, een slokje cognac drinkende, dat mijn vrouw mij voorhield.

„Wel, ik denk een kwartier ongeveer. Ik hoorde je vallen, en niet wetende wat er voorviel, kwamen Marie en ik naar boven stormen zoo gauw we konden."

„Ik begrijp niet wat me de laatste dagen scheelt, 't is of ik door een ziekte ondermijnd word. Het is me soms of ik ga sterven."

„Stil, manlief, zoo mag je niet spreken. Je hebt je den laatsten tijd overwerkt. Ha, daar is de dokter!"

De dokter trad mijn studeerkamer binnen, gevolgd door de beide dienstboden. Hij knielde bij mij neer, onderzocht mijn polsslag en tong en zei toen: „Leg mijnheer op de sofa!"

De dienstboden gehoorzaamden, en geholpen door mijn vrouw legden ze mij voorzichtig op de sofa. Toen dit gebeurd was, stuurde de dokter de beide meisjes weg. De dokter sloot zelf de kamer, keerde tot mij terug en zei ernstig:

„Ik heb de dienstboden weggestuurd, omdat ik je iets te vertellen heb, wat geen vreemde hooren mag."

„Wat bedoelt u?" vroeg mijn vrouw, de oogen vol angst op den geneesheer gericht.

„Ik bedoel dat uw man vergiftigd is!"

„Wat zeg je, vergiftigd?" vroeg ik verschrikt en ten hoogste verbaasd. „Dat is u toch geen ernst, dokter? Hoe komt u tot deze gevolgtrekking?"

„Door een blik op uw gelaat en uw houding, toen ik de kamer binnentrad. De grauwe kleur van uw huid, de vorm van uw pupillen, de krampachtige houding van uw beenen zeiden mij dit dadelijk. U is vergiftigd."

„Maar door wat? Door wie?" vroeg ik radeloos.

„Dat zullen we later onderzoeken. Ik zal u allereerst een braakmiddel geven en daarna zullen we trachten de oorzaak van uw aanval op te sporen."

Hij belde en beval onmiddellijk wat mosterd en warm water te brengen.

„Moet ik dat afschuwelijke goed opdrinken?" vroeg ik, toen de dokter het mengsel had klaar gemaakt.

„Ja, beslist! Vooruit, giet het in eens naar binnen, daar zul je van opknappen."

Mijn dokter had gelijk. Een half uur later voelde ik mij weer veel beter; alleen was ik nog wat zwak in de beenen.

„En vertel mij nu eens, wat heb je vandaag gegeten?"

„Van morgen vroeg een paar sneetjes brood met wat ham; aan de lunch een stukje kip, wat salade en een glas Sauterne. Gedineerd heb ik nog niet."

„Had het een of ander van wat je gegeten hebt, een eigenaardigen smaak?"

„In 't geheel niet!"

„Hm! Kun je ook vermoeden of er iemand is, die je naar 't leven staat?"

„Absoluut niet! Ik heb geen vijanden, ben niet rijk, de eenige die van mijn dood profiteert, is de begrafenisondernemer."

„Op de dienstboden heb je geen verdenking?"

„O, neen, die zijn boven alle verdenking."

„Dan is het mij een raadsel."

„Dokter," zei ik met bevende stem, „dat is toch een afschuwelijke situatie. Te weten dat ik bijna vergiftigd ben en totaal onbekend te zijn met de oorzaak, den aard van het vergif, de beweegredenen van den dader en de .... goede hemel! het is om gek te worden!"

„Kalm, waarde vriend! Bedenk, dat het gevaar nog bijtijds is afgewend!"

NESTJES-UITHALEN.

Een onzer correspondenten zendt ons bovenstaande, hoogst eigenaardige opname van zijn poes, die hij in een afgelegen hoekje van den tuin bezig vond met het vernielen van een vogelnestje.

„Maar wie waarborgt me dat het geheel geweken is? Als ik niet weet waar het schuilt, kan ik er mij toch niet voor hoeden!"

„Luister!" was het kalme antwoord. „Mochten de symptomen van vergiftiging weer terugkomen, laat dan dadelijk dokter Mackenzie ontbieden. Hij is een oud studiemakker van me, en een specialist in de vergiftenleer: let goed op wat je eet en drinkt, vertel hem alles omstandig, en als ik me niet heel sterk vergis, zal hij de oorzaak van je ziekte vinden." Nadat ik beloofd had zijn raad op te volgen, nam de dokter afscheid met de belofte den volgenden dag nog eens aan te komen.

Ik sliep dien nacht uitstekend en stond des anderen daags op, verfrischt en geheel den ouden.

Verheugd ging ik weer aan den arbeid, doch nauwelijks was ik een uur bezig of hetzelfde benauwende, akelige gevoel van de vorige dagen beving mij weer. Vol angst smeet ik het kleine italiaansche bijbeltje, waarin ik zat te studeeren, op mijn schrijftafel neer en ijlde naar de telefoon om dokter Mackenzie te ontbieden.

Het geluk diende dat hij thuis was en zelf aan de tefefoon kwam. Hij beloofde me onmiddellijk te komen. Een kwartier later was hij dan ook bij me.

Op haastigen opgewonden toon vertelde ik hem alles wat er de laatste dagen gebeurd was. Hij luisterde aandachtig zonder mij in de reden te vallen; toen ik hem echter terloops over mijn arbeid sprak en van het oude italiaansche bijbeltje melding maakte, glimlachte hij veelbeteekenend.

„Mag ik dat bijbeltje eens even zien?" vroeg hij.

Ik verzocht hem mij naar mijn studeerkamer te volgen, waar het boekje nog opengeslagen op mijn bureau lag, zooals ik het had neergeworpen. „Hier is 't!" zei ik.

De geneesheer nam een vergrootglas uit den zak en bekeek hiermee aandachtig het boekje. Voorzichtig sloeg hij eenige bladzijden om, floot even tusschen de tanden en deed eindelijk het boekje dicht.

„Het is zooals ik vermoedde," zei hij ernstig. „Daar ligt de oorzaak van je ziekte."

„Waar? Waar?" Ik schreeuwde het bijna uit.

„In dit bijbeltje!" was het antwoord. „Ik 'raadde het al zoodra u sprak van uw vertaling van een oud-italiaansch Testament!"

Ik staarde hem ongeloovig aan. „Dokter, houd me ten goede," bracht ik er eindelijk uit, „maar spreekt u in ernst?"

„Mijn waarde heer," antwoordde hij, „mijn tijd is te zeer bezet, om hierheen te komen om u voor den mal te houden. Dit onschuldig uitziende boekje bevat brucine, voldoende om een regiment te vergiftigen.

Nog begreep ik het niet.

„Ik heb wel gehoord van vergif in eten en drinken," zei ik langzaam, „maar in boeken...."

„Dat komt omdat de moderne misdadiger minder geniaal is dan zijn voorganger uit de Middeleeuwen," antwoordde dokter Mackenzie. „U kent natuurlijk de misdadige Borgia-familie, berucht vooral, omdat zij het vergiftigen hunner medemenschen tot een soort kunst hadden weten op te voeren. Ik zou mij al heel sterk vergissen als dit bijbeltje niet behoord had tot een van hun doodelijke wapenen. We zullen ons hiervan met behulp van dit vergrootglas dadelijk overtuigen."

Hij nam het sinistere boekje nogmaals in de hand en onderzocht met het vergrootglas de eerste bladzijde. „Aha! Daar is 't," riep hij voldaan uit. „Kijk eens, en zeg me wat voor initialen u hier ziet!"

De letters waren zoo klein, dat ze met het bloote oog nauwelijks te onderscheiden waren. Nu zag ik evenwel duidelijk een monogram, bestaande uit de letters: C. B.

„Is het u nu duidelijk?" vroeg de dokter. „Dit bijbeltje was eens het eigendom van Caesar Borgia. Het is door hem met de uiterste zorg en met zulk een werkelijk bewonderenswaardig vernuft toebereid, dat het thans na eeuwen nog weinig van zijn noodlottige kracht verloren heeft. Ik kan u de verzekering geven, dat het u zeker het leven zou hebben gekost, als het niet ter elfder ure was ontdekt." — Er blijft weinig te vertellen over. Het gevaarlijke boekje werd dienzelfden dag aan de vlammen prijs gegeven, en voor het werk dat ik in opdracht had, werd mij door den buitenlandschen boekhandel een ander meer onschuldig exemplaar verstrekt. Doch nu, ofschoon er vijftien jaren verloopen zijn, sinds deze gebeurtenis voorviel, sidder ik nog bij de gedachte hoe dicht ik toen bij de vallei des doods was.

VOORJAAR.

Terugkeer van een kudde schapen naar de kooi.